

К Ш И Ш Т О Ф

ЗАНУССІ

Страта двійника

П'єси

Харків
«Фоліо»
2016

Дія відбувається на околиці великого міста, в районі багатих, у стилі модерн, вілл, що потопають у зелені й оточені високими залізними штахетами. До однієї з таких вілл, наче рятуючись від когось, підбігає молодий чоловік років двадцяти п'яти. На ньому джинси й куртка, на плечі велика важка сумка. Обличчя брудне, з носа йде кров, права рука перев'язана носовичком, на якому також плями крові. Добігши до хвіртки, на якій висить табличка з написом «Роздрібним торговцям не турбувати», він натискає на кнопку дзвінка.

З домофону відповідає жіночий голос.

Жіночий голос: У чому річ?

Він: Нещасний випадок. Мені треба зателефонувати.

Жіночий голос: Не розумію. Хто це?

Він: Мене побили. Я хочу подзвонити по телефону.

Жіночий голос: Телефон є в кав'ярні, п'ятсот метрів звідси. Прямо і ліворуч.

Він: Будь ласка, це дуже терміново. На мене напали. Треба повідомити...

Домофон мовчить.

В і н: Боже милий, що за район?! Уже третій будинок, до якого мене не пускають! Послухайте, ви теж можете опинитися в такій ситуації!

Тиша.

Ж і н о ч и й г о л о с (*після павзи*): Пані вдома немає.

В і н (*у відчаї хапається за голову й одразу ж скрикує від болю*): О Боже! Мені не потрібна пані, мені потрібен телефон! Мене побили!

У вікні за відслоненою фіранкою проглядається жіноча постать.

Ж і н о ч и й г о л о с (*після павзи*): Прошу. Заходьте.

Спрацьовує автоматичний замок, молодик прочиняє хвіртку, кидається до будинку й опиняється у великому порожньому передпокої. Крізь матове скло дверей видніє жіночий силует.

На маленькому столику в кутку стоїть телефон.

Ж і н о ч и й г о л о с (*із-за дверей*): Тільки адресу не повідомляйте. Пані забороняє.

Він прямує до телефону.

В і н: А як зветься ця вулиця?

Ж і н о ч и й г о л о с: Грюнвальдштрассе. Але, будь ласка, не називайте її.

В і н (*сідає на край телефонного столика*): Добре.

Він набирає номер. Чекає з'єднання. Вона спостерігає за ним із-за дверей.

Жіночий голос: Зайнято?

Він: На жаль.

Жіночий голос: Куди ви телефонуєте?

Він: До приятеля. Щоб він приїхав по мене.

Жіночий голос: Ви можете викликати таксі.

Він повертається до телефону.

Він: Спробую ще раз. Трохи пізніше.

Жіночий голос: Але вже не звідси. Я ж вам сказала, що поблизу є кав'ярня.

Він (*сидячи на краю телефонного столика*): Вам дуже хочеться побачити, як перед вашим будинком угроблять людину... Будь ласка, можете дзвонити до поліції, але я з місця не рушу, доки хто-небудь по мене не приїде!.. А я вже подумав був, що у вас є щось людське...

Жіночий голос не озивається.

Він (*стурбований, але обертається і стиха промовляє*): Вибачте.

Жіночий голос: Як це сталося?

Він: Сам не знаю. Раптом напали, їх було троє... Так зненацька... Почали мене бити. Я намагався захищатися... (*Показує, як діяв рукою.*) Впав, але встиг підвестися й побіг...

Жіночий голос: Чого вони хотіли?

Він: Не знаю. Але чому в такому заможному районі нема жодного поліціанта?..

Жіночий голос: Тут завжди дуже спокійно. Рух слабкий. Коли б не подивитись у вікно — перехожих не видно.

В і н: Але... йдучи на закупи, ви, ймовірно, когось зустрічаєте... Врешті-решт, тут теж живуть люди.

За дверима чути сміх.

Молодик майже припадає вухом до дверей.

Ж і н о ч и й г о л о с (*після павзи*): Вибачте, але я не ходжу на закупи. Нам усе привозять... Але ви, здається, збиралися телефонувати.

В і н: Так... Перепрошую. Я трохи не при собі.

Він підходить до столика з телефоном. Набирає номер, якийсь час чекає відповіді; не дочекавшись, кладе слухавку. Підводиться. Знову ходить.

Ж і н о ч и й г о л о с: Досі зайнято?

В і н: На жаль, так.

Ж і н о ч и й г о л о с: Невже у вас лише один знайомий?

В і н: У цьому місті — так.

Ж і н о ч и й г о л о с: Можете викликати таксі. Так буде швидше.

В і н (*робить глибокий вдих, наче перед стрибком у воду*): Будь ласка, не бійтеся! (*Підходить ближче до дверей.*) Я нічого не вкраду і нічого не зіпсую в цьому прекрасному домі. Ви не матимете жодних прикросців. За п'ятнадцять хвилин я зникну!

Двері прочиняються. На порозі стоїть жінка в халаті — висока, струнка, досі вродлива, попри те що їй уже понад п'ятдесят.

В о н а: Хотілося б у це вірити...

В і н (*ображено*): Не розумію, в чому ви мене підозрюєте?